

U kent vast ook wel van die collega's: op maandagmorgen meldt u zich met een gezonde dosis tegenzin weer op kantoor, nadat u het weekend bezig geweest bent uw voortuin te renoveren, de badkamer te verbouwen, het lokale uitgaansleven te verkennen of met een sportieve prestatie van uw formaat. Komt die collega binnen met dikke mappen papier onder de arm, om te vertellen dat hij/zij er uit is. "Waaruit?", vraagt u nog niets vermoedend, maar natuurlijk heeft hij/zij het al over het werk. "Uit dat probleem natuurlijk waar we vrijdagmiddag nog naar gekeken hebben!"

Er zijn verschillende redenen waarom mensen zich ook in hun vrije tijd over hun werk buigen. Natuurlijk zijn er de mensen die zich door hun ijver in de kijker willen werken bij hun direkte chef of nog hogeren in de hiërarchie. Het is mijn ervaring dat deze mensen dat niet zo lang volhouden. Als het binnen een jaar of twee geen concrete bevorderingen heeft opgeleverd, neemt het animo snel af, en daalt de omvang en intensiteit van de buiten-werktijdelijke activiteiten, of in ieder geval de triomfantelijke presentatie ervan. Als het wel de gewenste promotie oplevert, mag de betreffende persoon gaan managen, en raakt hij/zij al snel uit ons zicht.

Maar ik ken mensen die het na tientallen jaren nog steeds hebben. Spontaan worden ze gefascineerd door een vraag en raken ze er domweg niet over uitgedacht, ook niet als de werkgever de poorten heeft gesloten. In dat geval gaat het om liefde voor het vak. Het blijkt dat dat nog bestaat, ook onder hydrologen. En de eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat ik er zelf ook wel eens last van heb. Ook in mijn werknemersperiode heb ik, zonder dat er sprake was van enige tijdsdruk in het projekt, de computer mee naar huis genomen, om ook in het weekend nog wat berekeningen te doen, domweg omdat ik wilde weten wat er uit mijn berekeningen zou komen. Ik had het gevoel mezelf tekort te doen als ik tot maandag moest wachten op mijn resultaten, louter vanwege het feit dat er in het weekend geen reguliere kantooruren gepland waren.

Ook in de vakantie kom ik niet echt los van het water. Ik ben geen strandmens, maar als ik vanwege mijn nageslacht er bij tijd en wijle toch eens moet vertoeven, help ik enthousiast mee watergangen en verdedigingswerken te creëren, zelfs als mijn kinderen allang weer met andere dingen bezig zijn. In willekeurige bergbekken kan ik het nooit laten om stenen anders te rangschikken, en te kijken wat het water 'doet'. Na zomerse hoosbuien trek ik er op uit om te kijken hoe het zojuist gevallen water tot afvoer komt, en bovenal, welke schade dat aanricht.

Een dergelijke liefde voor het vak maakt kantooruren tot een feest, voor zover ze tenminste niet met organisatorische futiliteiten en andere vormen van werkoverleg gevuld zijn. Een goede werkgever herkent het, en maakt er gebruik van. Het levert projecten net iets extra's, het zorgt voor verrassende wendingen in een modelleer- of afwegingsproces, voor onderbouwingen die eigenlijk niet in het offertestadium voorzien waren. Werknemers die van hun vak houden zouden eigenlijk vrijgesteld moeten worden van werkoverleg.

Er zijn weinig bazen die dat toestaan. Misschien zegt dat iets over de bazen. Liefde voor het vak is mooi, zolang bazen er maar geen last van hebben. Soms hebben bazen er wel last van als één of meer van hun werknemers van hun vak houden. Dan worden begrotingen overschreden, of worden er dingen uitgevoerd die niet geoffreerd zijn. Bazen zijn bang voor dingen die niet van tevoren vastgelegd zijn. Controleerbaarheid, stuurbaarheid, toetsbaarheid, kwaliteitssystemen, werkprotocollen, ik hoef u niks te vertellen. Liefde voor het vak is niet stuurbaar, niet controleerbaar en al helemaal niet reproduceerbaar. Daarom wordt liefde voor het vak niet gewaardeerd door moderne managers (en al helemaal niet door managers die positie hebben verkregen door twee jaar lang in de weekenden door te werken).

Mensen met liefde voor het vak voelen zich daardoor niet altijd begrepen. En dus gaan ze andere wegen zoeken om hun werk tot hobby te verheffen. In dat kader is onlangs het Ernst-genootschap van start gegaan: mensen die in hun eigen vrije tijd bij elkaar komen om zich te verdiepen in hydrologie met behulp van analytische formules.

Er is nu een tweede groep in oprichting: een pyrietclub. Mensen raken zo gefascineerd door de invloed van pyriet op het grondwater, dat ze ook (min of meer) los van hun baas willen uitzoeken in welke vormen pyriet voorkomt, wat er gebeurt als het door nitraat en/of zuurstof wordt aangetast en hoe je dat zou moeten beschrijven. (Nadere informatie volgt, mensen met interesse kunnen contact opnemen met Hannie de Ruiter, telefoon 038-4276245.)

Wij van STROMINGEN houden graag contact met hydrologen die zo bevlogen zijn dat ze af en toe wat extra's doen. Het levert mooie artikelen op, en die plaatsen we graag.

We wensen u een liefdevolle zomer toe.

HB